

Titlu original (eng.): Doubts of a Happy Life

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
YORK, BARBARA

Dragoste și îndoieli / Barbara York

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-201-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

BARBARA YORK

Dragoste și îndoieli

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA"

1025	Lily Stevens	-Inima lui Rachel
1026	Esmeralda Lane	-Prețul supunerii
1027	Claire Valery	-Valea fermecată
1028	Angela Wells	-Întoarcerea la Kaphos
1029	Alice Brooke	-O femeie imprevizibilă
1030	Susan Krinard	-Castelul viselor
1031	Paula Firth	-Dragostea rănește
1032	Margie Ford	-Rază de soare
1033	Jill Murray	-Dragoste cu două fețe
1034	Fayrene Preston	-Carnavalul dragostei
1035	Charlotte Lamb	-Perla indianului
1036	Teresa Francis	-Amant păgân
1037	Charlotte Lamb	-Când dragostea poate să aștepte
1038	Lee Stafford	-Castelul primei iubiri
1039	Mary Morgan	-Niciodată să nu spui niciodată
1040	Caragh M. O'Brien	-Maestrul mângâierilor
1041	Fayrene Preston	-Când înflorește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare

Capitolul 1

Când tânăra deschise ochii, zări ca prin ceață un tavan. Simțea în nări un miros neobișnuit, înțepător. Durerea revenea tot mai ascuțită, ca o bucată de sticlă zvâcnind în capul ei. Făcu un efort să se concentreze și când ceața deasă i se ridică de pe ochi, desluși ceva metalic la picioarele patului și dincolo de acesta, o pată de culoare. Se încruntă, încercând să înțeleagă unde se află, dar nereușind să se concentreze oftă și închise ochii.

Mai târziu, când se trezi din nou și văzu mai limpede, privi în jur. Camera era aproape goală, cu excepția câtorva scaune și a unei noptiere. Înțelese că se află într-un salon de spital și încercă speriată să se ridice. Această mișcare bruscă îi provocă o durere puternică de cap, apoi amețală. Temându-se să nu-și piardă din nou cunoștința, lăsă capul la loc pe pernă, așteptând să-și revină. De ce se afla într-o încăpere străină? Unde era de fapt? Și mai important, cine era?

Surprinsă că nu știe cine este și cum ajunsese acolo, fu cuprinsă de o teamă teribilă și se ridică în capul oaselor. Se uită disperată în jur după o oglindă.

– Trebuie să văd cum arăt, murmură ea. Nici măcar nu știu dacă sunt tânără sau bătrână!

Se sperie și mai tare când își auzi propria voce.

– Cine sunt? strigă disperată. Ce ar trebui să fac?

Se prăbuși din nou pe pat și izbucni în hohote de plâns. Ușa se deschise și cineva se apropie în grabă de patul ei.

– O, asta mai lipsea! spuse o femeie cu accent irlandez. Ce s-a întâmplat?

Karen zări printre lacrimi o asistentă aplecată asupra ei.

– Ce mi s-a întâmplat? întrebă ea. Nu-mi amintesc nimic. Unde mă aflu?

– În spitalul Fairview, răspunse asistenta. Ai fost adusă aici după catastrofă.

– Ce catastrofă?

– Aviatică. Veneai din Africa de Sud. Nu-ți amintești?

– Nu, nu-mi amintesc nimic. Nu știu cine sunt. Capul... mă doare și se învâрте..

Încercă să se ridice, dar asistenta o opri.

– Stai liniștită, draga mea, nu-ți înrăutăți starea. Ai suferit câteva contuzii puternice, memoria îți este afectată. Dar ești tânără și puternică, îți vei reveni.

– Nu cred, mă minți.

Tânăra își duse din nou mâinile la cap, simțind bandajul gros.

– Trebuie să-mi spui cine sunt, soră!

– Bine, bine, toate la timpul lor. Nu te agita, altfel te vei simți mai rău!

Tânăra strânse pumnii sub pătură în efortul de a se controla. Când vorbi din nou, era mai calmă.

– Acum, mă simt bine. Te rog, spune-mi măcar cum mă cheamă.

– Ești Karen Peters. Doamna Karen Peters.

– Karen Peters...? Tânăra își repetă numele. Acest nume nu-mi sună cunoscut.

– Ei bine, este numele tău. În acel avion erau doar bărbați, în afară de tine și de stewardesă, biata de ea.

– Ai spus doamna Peters?

– Exact. Ai și o verighetă pe deget... privește!

Karen Peters ridică mâna și privi verigheta îngustă, elegantă, din aur și platină. Mâna ei era frumoasă, cu degete lungi, subțiri, cu pielea mătăsoasă. O privi îndelung, de parcă i-ar fi putut oferi un indiciu în privința identității sale.

– Cum este? întrebă asistenta. Te simți mai bine?

– Da, oarecum, zâmbi Karen. Dar este atât de ciudat să nu știi cine ești. Nici măcar nu știu cum arăt, încercă ea să suradă.

– Nu trebuie să-ți faci probleme! Ești foarte frumoasă.

– Am suferit un accident? întrebă Karen.

– Ar fi bine să nu mai vorbim acum despre asta, răspunse evaziv asistenta.

– Dar trebuie să știu. M-ar ajuta. Poate cineva din acel avion mă cunoștea.

Încercă din nou să se ridice, dar asistenta o opri cu blândețe.

– Stai liniștită, te rog. Nu te mai poate ajuta nimeni din acel avion. Ai fost singura supraviețuitoare.

Karen o privi îngrozită.

– Nu pot să cred! Îngrozitor!

– A fost o catastrofă. Ești foarte norocoasă că ești în viață. Acum, te rog să te culci din nou. Agitația nu-ți face bine, nu te va ajuta să-ți revii. Încearcă să uiți.

Karen făcu o grimasă.

– Aș prefera să-mi amintesc ce s-a întâmplat.

– O vei face cu timpul, nu mă îndoiesc, spuse asistenta. Poate sunt cam brutală, dar repet, îți vei aminti totul după ce vei depăși șocul.

Trecură câteva zile, dar Karen nu-și putea aminti nimic, niciun detaliu despre propria viață. În cea de a treia zi, ceru o oglindă asistentei, dar nici când aceasta i-o puse pe pat, nu avu curaj să se privească. Oare șocul de a-și vedea chipul pentru prima oară o va ajuta să-și amintească, sau din oglindă o va privi o străină? Cu o mână tremurândă, ridică oglinda și se privi. Ochi mari, albaștri, migdalați, chip armonios. O gură mică, buze pline ciudat de roșii, care contrastau cu paloarea pielii, iar părul, atât cât se vedea sub bandaj, era blond cenușiu.

Lăsă oglinda să cadă pe pat și se întinse din nou. Aflase cum se numește, știa cum arată, dar nicio amintire.

Simți lacrimi alunecându-i pe obraji. Era mai singură ca

oricând.

Totuși, spre sfârșitul săptămânii, Karen se simți destul de puternică pentru a reflecta la ce va face la ieșirea din spital. Trecutul era pierdut, dar trebuia să se gândească la viitor. Ce va putea face? Unde se putea duce? Ce studii avea? Ce slujbă va putea găsi? Deoarece senzația de panică o cuprinsese din nou, apăsă butonul soneriei aflate lângă pat până apăru asistenta.

– Ce s-a întâmplat, doamnă Peters? Vă simțiți rău?

– Da, da... eu...

– Liniștiți-vă. Vă veți simți mai bine imediat ce veți fi împreună cu familia.

– Dar se pare că nu am o familie! strigă Karen. N-a venit nimeni să mă vadă de la acel accident. Nimeni!

– Acestea au fost ordinele doctorului, draga mea. Liniște și repaos total până când va scădea temperatura la normal.

Asistenta îi aranjă perna.

– Doctorul Farley a spus că de astăzi puteți primi vizite.

Karen se ridică.

– Ce vizită? De ce nu mi-ai spus că există cineva care vrea să mă vadă? Ar fi însemnat mult pentru mine.

– Au fost ordinele doctorului, doamnă Peters, nu ale mele, repetă asistenta. Acest domn a venit aici în fiecare zi de când ai fost internată. De fapt, și acum este la ușa salonului. Îl aduc imediat.

– Nu, așteaptă!

Lui Karen i se făcu brusc teamă. Cine era bărbatul? O rudă? Poate soțul ei? Broboane de sudoare îi apăru pe frunte, pe